

ПІНСК

**Гучалі ідыш,
польская мова і
палескія дыялекты**

Гэта месца спрадвеку вызначала жыццё горада. Пад сценамі замка ў асяроддзі храмаў знаходзілася гандлёвая плошча. Змянялася тапаграфія, але рынак заставаўся там жа. Сюды сыходзіліся дарогі заходняга, паўночнага, усходняга напрамкаў, якія сталі вуліцамі Брэсцкай, Ганчарскай, Спаскай. Згодна з Магдэбургскім правам, атрыманым Пінскам у 1581 годзе, гораду дазвалялася выкарыстоўваць герб і праводзіць буйныя кірмашы

Тут, на рынку, нават існавала сваё вымярэнне прадуктаў – «пінская бочка». З XVIII стагоддзя драўляныя «краніцы» змяніліся на каменныя гандлёвыя рады. Яны былі адноўлены пасля вялікага пажару 1921 года. Доўгі час езуіцкі манастыр суседнічаў з гандлёвай плошчай, якая ў 1920 – 1930 гады на сіла назву 3 Мая, у гонар прыняцця Канстытуцыі Рэчы Паспалітай у 1791

годзе. У кірмашовыя дні ўсю плошчу запаўнялі гандляры з гліняным і плеценым посудам, ільнянымі палотнамі, прадуктамі харчавання і гароднінай. На рынку размаўлялі на некалькіх мовах: польскай, ідышы і палескіх дыялектах. Вакол яго знаходзіліся жылыя дамы з крамкамі, у большасці яны належалі пінскім яўрэям, што на працягу некалькіх стагоддзяў складалі асноўную частку насельніцтва горада.

Стары рынак існаваў і ў пасляваенны час, ён перажыў разбурэнне касцёла Святога Станіслава, асобныя пабудовы знаходзіліся побач з пяціпавярхоўкамі-хрушчоўкамі. Уладзімір Караткевіч, які наведваў Пінск у канцы 1960-х, шкадаваў, што не застаў гэты архітэктурны комплекс. Фатаграфіі радоў маюцца нават у падручніку Уладзіміра Чантуры. Фатаграфіі ёсць, а радоў ужо няма...